

Řecký oheň byla tajná zbraň, jejíž složení dodnes není známo. Byla to pravděpodobně směs ropy, vápna a síry, která hořela i při styku s vodou. Vynalezli jej Řekové, ale složení neujali a brzy řecký oheň začali používat i Saraceni k dobývání pevností a hradů.

18. května 1291

Nepřítel před branami

blohu nad Akkonem protnula oslnivě zářící ohnivá čára. Robert a Ekhard stáli zrovna na hradbách a s hrůzou vzhledli k světelnému úkazu nad svými hlavami. Oba okamžitě odhadli, kam řecký oheň dopadne. Tentokrát al-Ašrafovi mamlúci mířili přesně, letěl přímo na první nádvoří. „Theobald!“ vykřikl vyděšeně Ekhard.

Skokem byli u kraje ochozu. Dole na nádvoří se právě templářská jízda připravovala k výpadu z hradu. Mezi muži na koních spatřili svého nejlepšího přítele.

„Další! Letí další! Theobalde...“

Tenhle zoufalý pokus však nemohl přehlušit válečnou vřavu a odvrátit pohromu. Nemohl zabránit ohnivě kouli vystřelené z mechanického katapultu obléhatelů hradu, aby již v následujícím okamžiku rozsévala smrt mezi muži uvnitř hradeb. Oba rytíři jen strnulí hrůze sledovali, jak se koule jako obrovský ohnivý pták snáší z nebes přímo doprostřed nádvoří a svými hořícími pařáty uchvacuje a hubí všechno živé ve svém dosahu.

Robert s Ekhardem přestali vnímat šípy a kameny, které jim svištěly kolem hlavy, a nehnutě čekali, až se rozptýlí kouřová clona. Když u vrat spatřili vzpínajícího se koně se svým přítelem v sedle, oba si oddechli. Úleva to byla však jen krátká. Kouř se rozplynul a jejich zrakům se odkrylo dílo zkázy. Desítky mrtvých a zraněných bratrů tam leželo mezi rozvalinami. Byli mezi nimi rytíři, ženy i děti. Nikdo nebyl ušetřen. Roberta s Ekhardem přepadla beznaděj. Tu záhy vystřídala touha po odplatě. Seběhli po schodech z hradeb a vyšvihli se do sedla volně pobíhajících koní, jejichž jezdce srazila tlaková vlna. Oba současně vyrazili proti k hradní bráně. Po pár metrech se k nim připojil i Theobald. Stačili se ještě setkat pohledem, a už se těžká dřevěná vrata otevírala. Prosmýkli se mezi jejich křídly a ocitli se tváří v tvář statisícovému vojsku mamluků. Větší armádu Svatá země nikdy předtím neviděla. Pohled, jenž by jiného ochromil, v rytířích ještě posílil touhu po odvetě. Oni nebyli zvyklí ustupovat. Všichni tři byli významnými členy templářského řádu a jako takoví měli přímo psanou povinnost vést své muže do boje i proti velké přesile. Zapomněli na únavu z několikátýdenní obrany hradu, pobídlí své koně a jako předvoj jízdy vyrazili v divokém trysku přímo proti nepřátelskému středu.

Počet obléhatelů mnohonásobně převyšoval sílu posádky hradu. Statisícové armádě by žádní obránci nedokázali vzdorovat tak dlouho, jako se to dařilo rytířům z Akkonu, ale výpad z hradeb byl sebevražednou akcí. Když také al-Ašraf, mamlúcký sultán a velitel obléhatelů, spatřil otevírající se vrata, domníval se, že vyjždí posádka složit zbraně k jeho nohám. Místo toho se zjevili tři muži, kteří se jako smrtící vítr prohnali prvními řadami mamlúků a zanechávali za sebou jen poušť.

otom se hradní brána otevřela dokořán a z útroby pevnosti se ozvalo hrozivé dunění. Útočníci na okamžik ustrnuli a vzhledli k místu, odkud zvuk přicházel. Naskytl se jim pohled, jenž býval pro mnohé armády posledním. Vyjela těžká jízda řádu templářských rytířů. Majestátní a hrůzu nahánějící šik v dokonale organizovaném útvaru s kopími namířenými vstříc srdcím nepřátel. Každý z těch jezdců v bílém plášti s červeným křížem na prsou si uvědomoval, že proti tak obrovské přesile nemá jejich výpad pražádnou šanci, a mnozí z nich vyráželi ke své poslední zteči. Přesto jeli hrdě a nebojácně, přesně tak, jak jim řádové stanovy ukládaly. Dobyvatele na chvíli zachvátila panika a velitelům dalo mnoho práce, aby se jejich vojsko neobrátilo na ústup, když viděli, jak templářská jízda plní jejich přední řady. Brzy se jim však podařilo využít početní převahy, sešikovali své muže k protiútokům a krok za krokem tlačili hrstku zbylých templářů zpět do hradu. Jako poslední se do hradu vrátili naši tři přátelé: nejprve Theobald s Ekhardem a jen malou chvíli předtím, než znovu zapadla závora u hradních vrat, se dovnitř protáhl i těžce zraněný Robert.

